

РЕШЕНИЕ

№ 3646

гр. София, 28.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 31.05.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Смолички, като разгледа дело номер **10793** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], [улица], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № [ЕГН] / 24. 01. 2011 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден с Решение № 1229 / 21. 07. 2011 г. на Директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” - С..

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен в обжалваните части. Претендира разноските по делото.

Ответникът - Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1005198 от 21. 06. 2010 г., издадена от М. Р.– на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „ДОК” при ТД на НАП /оправомощена със Заповед № РД-01-6 / 05. 01. 2010 г. на директора на ТД на НАП С./

е възложено извършването на ревизия на [фирма], за определяне на задълженията на дружеството за данък по ЗДДС за периода м. 05. 2005 г., м. 07. 2005 г., м. 06. 2006 г., м. 02., 06. и 11. 2007 г., м. 01., 06. и м. 10. 2008 г., както и за корпоративен данък за периода 2005 г. – 2007 г.

Производството по извършване на ревизия, е във връзка с отменително решение № 819 / 07. 06. 2010 г. на директора на Дирекция „ОУИ”, с което преписката е върната за извършване на нова ревизия за горепосочените периоди.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № 1005198 от 15. 10. 2010 г., връчен на представляващ дружеството на 09. 12. 2010 г.

В срока по чл. 117, ал. 5, изр. 2 от ДОПК, не са постъпили писмени възражения.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1005198 / 01. 12. 2010 г., е определен М. И. М., за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма].

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН] / 24. 01. 2011 г., връчен на пълномощник на дружеството на 04. 02. 2011 г.

С жалба вх. № 53-03-307 / 17. 02. 2011 г., е оспорен РА по административен ред, в частта му по отношение установените задължения по ЗДДС.

Със споразумение между страните без дата, е продължен срока за произнасяне от страна на решаващия орган, с до три месеца.

С Решение № 1229 / 21. 07. 2011 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С., ревизионния акт е потвърден. Решението е връчено на 26. 07. 2011 г.

С жалба, вх. № 53-00-470 / 08. 08. 2011 г., е обжалван РА и по съдебен ред.

С молба представена в съдебното заседание на 02. 02. 2012 г. (стр. 230), е посочено, че се прави частично оттегляне на жалбата, по отношение на доставките от конкретно посочени лица.

С определение от 07. 02. 2012 г. по настоящото дело, неоспорено и влязло в сила, е оставена без разглеждане жалбата по отношение на установените задължения по ЗДДС – главница и лихви, вследствие непризнат данъчен кредит по фактури издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], като е прекратено производството по делото в тази му част.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Ревизиращия орган е отказал правото на приспадане на данъчен кредит, тъй като по фактурите не са налице реални, респективно облагаеми доставки.

В жалбата се излагат съображения, че било безспорно доказано извършените доставки и наличието на предпоставки за признаване правото на приспадане на данъчен кредит. Съдът счита, че на са налице доказателства по делото, установяващи реалността на извършените доставки, по които се претендира правото на признаване на данъчен кредит.

По отношение на [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 15 333,33 лв. по 8 броя фактури подробно описани в издадения РА за м. 11. 2006 г., с предмет извършено СМР по договор от 01. 10. 2006 г.

Видно от така представения договор от 01. 10. 2006 г., [фирма], в качеството му на възложител, е възложил на [фирма], в качеството му на изпълнител, извършването срещу възнаграждение на ремонт на покривната конструкция на обект – покрив на цех за алкохол и напитки с обща площ 1100 кв. м., находящ се в [населено място]. Цената по договора е 92 000 лв. с ДДС.

Представени са също така 4 бр. граждански договори на [фирма] с физически лица, за извършването на строително ремонтни дейности на обект [населено място], с уговорено възнаграждение в размер на 50 лв. и сметки за изплатени суми.

Налице е също така приемо-предавателен протокол № 17 / 01. 12. 2006 г. с който предава работата за извършените СМР на покривна конструкция.

По делото, е изслушана и приета съдебно-счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която фактурите са отразенаи в дневника за продажби и подадената справка – декларация по ЗДДС, като са заверени съответните сметки.

По делото също така е изслушана и съдебно техническа експертиза, съгласно която в договора за ремонт на са упоменати по количества и видове строително монтажните работи, но същите отговорят на описаните в приемо – предавателния протокол, а сумите по фактурите съответстват по стойност на тези по същия протокол.

Наличието обаче само на тези доказателства, не удостоверяват реално извършени облагаеми доставки.

По делото няма доказателства за кадровата и техническа обезпеченост на доставчика, за извършването на конкретните доставки.

В тази връзка, съдът не кредитира четирите броя граждански договори на лица, доколкото същите представляват частни писмени документи, без обвързваща съда доказателствена сила.

Едното от лица (Г. С. – видно от ЕГН-то му), към датата на ремонта е следвало да бъде на повече от 74 години, което с оглед характера на работа по извършване на ремонт на покрива, звучи малко недостовечно, а за другите лица няма доказателства за тяхната квалификация за извършване на дейностите.

В същото време, така посоченото възнаграждение по гражданските договори, в размер на 50 лв. на всеки един, не съответства на дейността по извършване на ремонта, която е струвала на възложителя 92 000 лв.

Освен това, видно от протокола за приемане на работата (стр. 313) се касае за поставяне на изолационна мушама, доставка и монтаж на ламарини и боядисване, като по делото няма никакви доказателства за закупуването и транспортирането на

така посочените материали.

Действително по делото са представени пътни листове с водач, който е на работа в дружеството жалбоподател (без обаче да са изложени доводи, че транспорта е за сметка на възложителя) от които само два (стр. 320-321) касаят м. 11. 2006 г., когато се твърди че е извършен ремонта. Представянето обаче само на тези пътни листове, нито доказват от къде са закупени материалите, нито какви са те, както и няма доказателства за лицата извършили товаро-разтоварните работи.

Също така няма никакви доказателства за транспорт на хората, които са извършили ремонта, доколкото същите видно от гражданските договори са от [населено място], а [населено място] е на около 50 км. от С., което предполага тяхното транспортиране до там и обратно или настаняването им някъде за спане, за което също няма доказателства

При това положение, независимо от счетоводното им отразяване на процесните фактури, липсват доказателства за реално осъществени доставки. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки по смисъла на чл. 9 от ЗДДС.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

По отношение на [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 30 663,83 лв. по 17 броя фактури с данъчна основа 153 319,17 лв., подробно описани в издадения РА за м. 12. 2006 г., м. 02. и м. 03. 2007 г., с предмет извършено СМР по договор № 13 от 01.12.2006 г.

Видно от така представения договор № 13 от 01. 12. 2006 г., [фирма], в качеството му на възложител, е възложил на [фирма], в качеството му на изпълнител, извършването срещу възнаграждение на вътрешен ремонт на цех за алкохол и напитки с обща площ 1100 кв. м., находящ се в [населено място]. Цената по договора е 109 135 лв. с ДДС.

Представени са също така 2 бр. граждански договори на [фирма] с физически лица, за извършването на строително ремонтни дейности на обект [населено място], с уговорено възнаграждение в размер на 80 лв. и служебна бележка и сметка за изплатени суми.

Налице е също така приемо-предавателен протокол от 12. 03. 2007 г. с който предава работата за извършените СМР, подробно описани в този протокол, като общата цена на извършените работи е 183 983 лв. с ДДС.

По делото, е изслушана и приета съдебно-счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която фактурите са отразенаи в дневника за продажби и подадената справка – декларация по ЗДДС, без фактури № 109 / 06. 03. 2007 г. и №

114 / 12. 03. 2007 г., като са заверени съответните сметки.

По делото също така е изслушана и съдебно техническа експертиза, съгласно която в договора за ремонт на са упоменати по количества и видове строително монтажните работи, но същите отговарят на описаните в приемо – предавателния протокол, а сумите по фактурите съответстват по стойност на тези по същия протокол.

Наличието обаче само на тези доказателства, не удостоверяват реално извършени облагаеми доставки.

По делото няма доказателства за кадровата и техническа обезпеченост на доставчика, за извършването на конкретните доставки.

В тази връзка следва да се отбележи, една от издадените фактури (№ 114 / 12. 03. 2007 г.), е за частичен ремонт на външната част на цеха, при положение че договора за ремонт касае само вътрешната част и така е отбелязано в протокола за извършената работа, а други 4 фактури (№ 752 / 08. 12. 2006 г., № 733 / 01. 12. 2006 г., № 745 / 07. 12. 2006 г. и № 764 8 13. 12. 2006 г.) касаят частичен ремонт на покрив, при положение, че за същата дейност има сключен друг договор от 01. 10. 2006 г. с [фирма] и издадени фактури от м. 11. 2006 г. за същата дейност.

В тази връзка, съдът не кредитира двата броя граждански договори на лица, доколкото същите представляват частни писмени документи, без обвързваща съда доказателствена сила. Лицата, които са сключили граждански договори, са същите които са сключили такива договори и с [фирма], като дори вида и съдържанието на договорите е един и същ, само е сменено името на дружеството.

В същото време, така посоченото възнаграждение по гражданските договори, в размер на 80 лв. на всеки един, не съответства на дейността по извършване на ремонта, която е струвала на възложителя 183 983 лв. с ДДС., като освен това няма анекс към договора, съобразно чл. 18 от същия, доколко първоначално договорената сума е била в размер на 109 135 лв. с ДДС.

Освен това, видно от протокола за приемане на работата се касае за доставка и монтаж на фаянс, гофрирани тръби и полипропиленови тръби, изграждане на вътрешни тухлени стени, циментова замазка на под, слагане на гранитогрес и др., като по делото няма никакви доказателства за закупуването и транспортирането на така посочените материали. Касае се за много по обем работа, включително и изкопаване на канализация, която едва ли е възможно да се извърши само от двама души, още повече, че няма доказателства за използването на строителна техника при ремонта.

Действително по делото са представени пътни листове с водач, който е на работа в дружеството жалбоподател (без обаче да са изложени доводи, че транспорта е за сметка на възложителя) от които само един (стр. 318) касае м. 12. 2006 г., когато се твърди че е извършен ремонта, а другия касае 2008 г., когато вече ремонта следва да е приключил. Представянето обаче само на този пътен лист, нито доказват от къде са закупени материалите, нито какви са те, както и няма доказателства за лицата извършили товаро-разтоварните работи.

Също така няма никакви доказателства за транспорт на хората, които са извършили ремонта, доколкото същите видно от гражданските договори са от [населено място], а [населено място] е на около 50 км. от С., което предполага тяхното транспортиране до там и обратно или настаняването им някъде за спане, за което също няма

доказателства

При това положение, независимо от счетоводното им отразяване на процесните фактури, липсват доказателства за реално осъществени доставки. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки по смисъла на чл. 9 от ЗДДС.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

По отношение на [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 9 100 лв. по фактура № 44 / 02. 04. 2007 г. с данъчна основа 45 500 лв., с предмет полагане на асфалтова настилка по договор от 01. 03. 2007 г.

Видно от така представения договор № 3 от 01. 03. 2007 г., [фирма], в качеството му на инвеститор, е възложил на [фирма], в качеството му на изпълнител, извършването срещу вознаграждение на вертикална планировка – земни асфалтови работи около цех за алкохолни напитки с в [населено място]. Цената по договора е 45 500 лв. без ДДС.

Налице е също така акт № 19/ 02. 04. 2007 г. с който предава се работата за извършените СМР, подробно описани в този протокол.

По делото, е изслушана и приета съдебно-счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която фактурата е отразена в дневника за продажби и подадената справка – декларация по ЗДДС, като са заверени съответните сметки.

Наличието обаче само на тези доказателства, не удостоверяват реално извършени облагаеми доставки.

По делото няма никакви доказателства за кадровата и техническа обезпеченост на доставчика, за извършването на конкретните доставки.

Видно от протокола за приемане на работата се касае за машинен изкоп с извозване и транспорт на земни маси, машинно оформяне на пътно платно, полагане на асфалтова настилка, бордюри за оформяне на пътно платно и много други. Всички тези дейности предполагат наличието на специална строителна техника, като не са представени никакви доказателства за притежаването ѝ от страна на доставчика, както и лица със съответната специализация, които могат да я извършат. По делото също така няма никакви доказателства, въобще за наличието на наети лица от страна на доставчика, за извършването на каквато и да е работа.

Следва да се отбележи, че доставчика, не е открит както по време на ревизията, така и от страна на назначеното вещо лице, което не е извършило проверка в неговото счетоводство, а е работило само с материалите по делото и извършена проверка в счетоводството на жалбоподателя.

При това положение, независимо от счетоводното ѝ отразяване на процесната фактура, липсват доказателства за реално осъществени доставки. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки по смисъла на чл. 9 от ЗДДС.

Фактурата сама по себе си не удостоверява настъпило данъчно събитие, а частен

документ, от който дружеството жалбоподател черпи изгодни за себе си правни последици, поради което носи и тежестта да докаже правопораждащия факт на извършването на доставка.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

По отношение на [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 9 170 лв. по фактура № 139 / 12. 06. 2007 г. с данъчна основа 45 850 лв. и в размер на 4 800 лв. по фактура № 140 / 31. 07. 2007 г. с данъчна основа 24 000 лв., с предмет СМР по договор от 01. 06. 2007 г.

Видно от така представения договор от 01. 06. 2007 г., [фирма], в качеството му на възложител, е възложил на [фирма], в качеството му на изпълнител, извършването срещу възнаграждение на всички строителни и монтажни работи – СМР и услуги за обект – производствена сграда, находяща се в [населено място]. Цената по договора е 69 850 лв. с ДДС.

Налице е също така приемо-предавателен протокол № 14/ 31. 07. 2007 г. с който се предава работата за извършените СМР, подробно описани в този протокол.

По делото, е изслушана и приета съдебно-счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която фактура № 139 / 12. 06. 2007 г., е отразена в дневника за продажби и подадената справка – декларация по ЗДДС, като са заверени съответните сметки, но не е представен дневника за продажби за м. юни 2007 г.

Наличието обаче само на тези доказателства, не удостоверяват реално извършени облагаеми доставки.

По делото няма никакви доказателства за кадровата и техническа обезпеченост на доставчика, за извършването на конкретните доставки.

Видно от протокола за приемане на работата се касае за тухлени зидарии, мазилки, водопроводни разгъвки, фасадно тръбно скеле, извозване на строителни отпадъци с камион и др., някои от които предполага както специална строителна техника, така и доставка на материали, за което няма никакви доказателства.

По делото също така няма никакви доказателства, въобще за наличието на наети лица от страна на доставчика, за извършването на каквато и да е работа.

Освен това, много от дейностите, посочени в протокола като извършени от този доставчик, съвпадат като вид с дейностите посочени като извършени от [фирма], като например циментова замазка по под, латекс по стени и таван, вароциментова мазилка по стени и таван и др., които излиза че са два пъти извършени на един и същи обект.

Следва да се отбележи, че доставчика, не е открит както по време на ревизията, така и от страна на назначеното вещо лице, което не е извършило проверка в неговото счетоводство, а е работило само с материалите по делото и извършена проверка в

счетоводството на жалбоподателя.

При това положение, независимо от счетоводното ѝ отразяване на процесната фактура, липсват доказателства за реално осъществени доставки. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки по смисъла на чл. 9 от ЗДДС.

При тези данни и с оглед липсата на доказателства за реалност на доставката, съдът счита, че жалбата е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение. Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Определения материален интерес, от който е изчислявано юрисконсултското възнаграждение, е само по отношение на отказания данъчен кредит на горепосочените доставчици, доколкото за другите доставчици, по които има произнасяне от страна на решаващия орган, е налице прекратително определение на настоящия състав.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма], [населено място], срещу Ревизионен акт № [ЕГН] / 24. 01. 2011 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден с Решение № 1229 / 21. 07. 2011 г. на директора на Дирекция „ОУИ” - С..

ОСЪЖДА [фирма], С., [улица], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”-С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 1831 (хиляда осемстотин тридесет и един) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: